

*Bescheiden leefde je in ons midden.
Verbonden in lief en leed.
We kunnen nu enkel voor je bidden
'Heer zorg voor haar,
zoals zij dat voor ons deed.'*

In dankbare herinnering aan

Wilhelmina Lamberdina IJsseldijk

echtgenote van
Johannes Antonius Huisman

Zij werd geboren op 17 juli 1915 te Terwolde, gemeente Voorst. Zij overleed op 3 juni 1995 te Twello. Na de Eucharistieviering op 8 juni in de parochiekerk van de H. Antonius van Padua te Terwolde, werd zij begraven op het R.K. - kerkhof te Twello.

Moeder en oma was zacht en bescheiden. Evenals veel van haar leeftijdgenoten groeide zij op in de sfeer van "Bid en werk." En zij heeft in haar leven ook daadwerkelijk veel gebeden en gewerkt. Moeder en vader trouwden op 12 mei 1937. Zij zaten volop in de kleine kinderen, toen aan het einde van de oorlog in 1945 hun huis op "de Pothoven" in brand werd geschoten. Er moest eerst een noodwoning gezet worden en daarna werd er een nieuw huis gebouwd. Samen met de zorg voor Toosje waren dit moeilijke omstandigheden, die het hart van moeder niet onberoerd gelaten hebben. In 1962 werd het zilveren huwelijksfeest gevierd. De welvaart nam overal toe. Het leven van ons gezin werd ook opener, ruimer en vrijer. We kregen als kinderen ons eigen werk en onze eigen gezinnen. De geboorte van ieder kleinkind werd door moeder met spanning tegemoet gezien. En hoe groter

haar gezin werd destemeer kwam haar gave naar boven om personen met heel verschillende karakters met elkaar te verbinden. Haar wapen was dat zij geen kwaad woord over een ander sprak. In 1974 werd de boerderij verlaten en gingen pa en ma stil wonen. Maar het was moeder vaak te stil, te achteraf. Zij miste eerst gewoon de drukte en de zorg voor een groot gezin. Nu kunnen we zeggen: het zijn de twintig mooiste jaren van haar leven geweest. De kontakten met de buren en met de familie, met het dorp en de parochie gaven kleur aan de oudedag. En elke dag zag zij uit naar de kinderen en kleinkinderen, die allemaal op een eigen manier haar aandacht kregen. Zijzelf was degene, die het meest heeft aangedrongen op de verhuizing naar de aanleunwoning in Twello. Dit leek ook verstandig in onze ogen, toen we gezien hadden hoe zij pa verzorgd heeft tijdens zijn ziekte. Toch heeft zij geen moment kunnen genieten van het nieuwe huis en van de nieuwe omstandigheden.

We merkten allen: "Moeder vindt geen kracht meer." Haar sterven is plotseling. Zeker voor vader is dit hard. Maar in ons hart weten we allemaal, dat we dankbaar mogen zijn. Het is goed zo.

Moeder en oma...bedankt...voor alles!

Heer onze God, geef dat het eeuwig licht haar mag verlichten in uw hemels Vaderhuis. En mogen wij samen inspiratie blijven putten uit haar liefde en haar leven voor ons.

*Voor uw medeleven rond het sterven van moeder en oma
zeggen wij u dank.*

J.A. Huisman,
Kinderen en kleinkinderen.